

[Boligministeren.]

nig meget væsentligt, nemlig realkreditlånene og lånformer.

Som bekendt har realkrediten praktisk talt udelukkende anvendt annuitetslån og — i begrænset omfang — serielån. Først i de senere år er enkelte nye lånformer begyndt at vinde indpas.

Realkreditkommissionen har udføreligt gennemgået en række andre lånformer — de vigtigste af dem er refereret i bemærkningerne til lovforslagets § 17 — og kommissionen har gjort sig til talsmand for, at i al fald nogle af disse nye lånformer bliver prøvet i praksis.

Lovforslaget åbner mulighed for, at denne opfordring kan imødekommes, og regeringen vil lægge stor vægt på, at realkreditinstitutterne tager kommissionens henstillinger op til alvorlig overvejelse. Jeg er klar over, at enkelte forsøg allerede er iværksat, men der er efter mit skøn behov for en videre udvikling også på dette område.

På den anden side har regeringen fundet det nødvendigt at følge realkreditkommissionens forslag om at ophøre med de såkaldte forhåndslån. Herom kan jeg henvise til bemærkningerne til lovforslagets § 11, men jeg vil gerne føje til, at regeringen kan slutte sig til realkreditkommissionens udtalelse om, at det oprindelige formål med forhåndslåne må anses for velmotiveret, og at forslaget om ordningens ophævelse derfor alene må tages som udtryk for, at man ikke har været i stand til at anvise veje til at forhindre bankernes anvendelse af ordningen imod hensigten med den deraf følgende risiko for betydelige udsving på obligationsmarkedet.

Der er måske andre problemer i det foreliggende lovforslag, som kunne fortjene nærmere uddybning. Imidlertid fremgår det af, hvad jeg hidtil har sagt, at jeg anser en grundig udvalgsbehandling for nødvendig, og jeg vil derfor ved denne lejlighed standse ved de punkter, som er fremdraget i det foregående. På den anden side er det mit håb, at behandlingen af forslaget kan afsluttes så betids, at forslaget kan gennemføres inden sommerferien. I så fald kan forslagene af 9. december 1969 bortfalde, medens regeringen i modsat fald må forbeholde sig at søge disse isoleret gennemført.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale

lovforslaget til det høje tings velvillige behandling.

Endvidere har jeg den ære for det høje folketing at fremsætte forslag til lov om ændring af lov om midlertidig regulering af boligforholdene, forslag til lov om ændring af lov om boligbyggeri samt forslag til lov om ændring af lov om boligsikring.

Om baggrunden for disse forslag kan jeg henvise til dels den redegørelse, økonomiministeren gav her i tinget den 9. december 1969 om nødvendigheden af forskellige forholdsregler til bedring af den samfundsøkonomiske balance, dels finansministerens og mine bemærkninger i tilslutning til de lovforslag, der blev fremsat samme dag, henholdsvis

om forhøjelse af lejeværdien for nyopførte og nyerhvervede parcelhuse og ejerlejligheder,

om præmiering af boligopsparingskontrakter og

om ændringer inden for realkrediten.

Inden for boligområdet er det jo ikke mindst udviklingen på obligationsmarkedet, som påkalder opmærksomhed. Dette forhold blev gjort til genstand for nærmere undersøgelse i udvalget vedrørende obligationsmarkedets forhold, der fremhævede den svigtende balance mellem opsparing og investering som en af årsagerne til den skete udvikling på obligationsmarkedet.

Som et af midlerne til at bedre denne balance pegede udvalget på den øgede opsparing, der ville være forbundet med en nedsættelse af afdragstiden for realkreditlåne og en større egenkapital i nybyggeriet, men som det vil erindres, gav regeringen den 9. december udtryk for, at de øgede byrder burde hvile på et bredere grundlag, end obligationsmarkedets udvalget havde haft mulighed for at forudsætte, så nybyggeriet ikke ensidigt skulle bære vægten af den nødvendige stramning.

Som led i den normalisering af boligforholdene, der var hensigten med boligforliget, blev der i 1966 og 1967 gennemført en række love, der bl. a. havde til formål at udjævne afstanden mellem lejeniveauet i henholdsvis den eksisterende boligmasse og nybyggeriet. Siden 1967 har udviklingen imidlertid været en sådan, at det nu må erkendes, at denne lovgivning ikke har ført